

свободи від порушення та протиправних посягань, а також незаподіяння шкоди правам інших осіб, необхідністю утримання від неправомірних дій, можливістю обмеження прав і свобод людини у визначених Конституцією межах.

Серед інших принципів правової держави, які закріплено у Конституції України такі:

- принцип поділу влади, закріплений у статті 6 Конституції України.

Цей принцип передбачає поділ державної влади на законодавчу, виконавчу і судову, а також забезпечує їх взаємодію через систему стримувань і противаг. Конституція створює відокремлені один від одного гілки влади, які не можуть узурпувати владу і тим самим зруйнувати систему захисту прав і свобод громадян;

- принцип правової форми діяльності органів державної влади та їх посадових осіб, який не тільки характеризує організацію і діяльність органів держави на засадах права, а також є засобом контролю за владою та її обмеження.

На сучасному етапі однією з головних тенденцій процесу розвитку державності у сучасному світі є поступове сприйняття людством напрацьованих прогресивною політико-правовою думкою надбань і особливо таких загальнолюдських цінностей як демократія, право, права і свободи людини, справедливий правопорядок [3, с.201].

Українська держава визнала юрисдикцію європейських інститутів захисту прав і свобод людини та оновила значну кількість своїх правових інститутів, які забезпечують реалізацію прав і свобод громадян.

Поняття правової держави у багатьох країнах є невід'ємним від поняття соціальної держави, тому побудова реальної правової держави значною мірою залежить від рівня соціально-економічного розвитку країни, накопичення матеріальних благ, що давало б можливість здійснення ефективної соціально-економічної політики, забезпечення соціально-економічних прав громадян.

Конституція, проголосивши Україну правовою державою, закріпила не стільки реальний, скільки бажаний стан держави. В Україні на сьогодні створено лише правові передумови для становлення і подальшого розвитку правової держави, адже цей процес складний і тривалий.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: прийм. на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. // Голос України. – 1996. – 13 лип. 20 с.
2. Зайчук О. В. Теорія держави і права: академічний курс: [підруч.] / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. - К.: Юрінком Інтер, 2006. – 317 с.
3. Колісник В.П., Барабаш Ю.Г. Конституційне право України [підруч.] / В.П.Колісник, Ю.Г. Барабаш. - Х.: Право, 2008.- 382 с.
4. Оніщук М.В. Верховенство Конституції України як засадничий принцип правової держави// М. Оніщук// Віче – 2010. – №18 [електронний ресурс] режим доступу: <http://www.viche.info/journal/2190/>

Необхідність реформування багатопартійної політичної системи в Україні

Онищенко О.Е., студент 3-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат історичних наук **Денисенко О.А.**

Стаття 1 Конституції України зазначає, що Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава. Однак справедливо зазначити, що на сьогоднішній день наша країна лише прямує до того, щоб повноправно називатися правовою та демократичною.

Становлення України, як демократичної та правової держави є досить складним, поступовим та багатоплановим процесом. Він полягає не лише у формуванні владних структур, здатних забезпечувати реалізацію провідних принципів правової держави, таких як принцип верховенства права, законності, гласності, розподілу влад та реалізації прав і свобод людини та громадянина, але й у наявності громадянського суспільства із високим рівнем правової культури та правової свідомості, особливою політичною, соціальною та економічною поведінкою.

Як правильно зазначає ряд науковців, таких як Колодій А.М., Погребняк С.П., Скакун О.Ф. та Козюбра М.І., правовою та демократичною є лише така держава, яка функціонує в громадянському суспільстві, слугує його інтересам та реально забезпечує захист прав і свобод його членів. Таким чином, становлення України, як демократичної та правової держави прямує залежить від розвитку в ній громадянського суспільства.

Ключовим елементом існування та ефективного функціонування громадянського

суспільства є багатопартійна політична система, адже саме політичні партії забезпечують зв'язок громадян правової держави із органами влади, надають їм можливість висловлювати свою думку та впливати на ситуацію в країні. Виходячи з цього, багатопартійність є основною політичною умовою існування правової та демократичної держави, оскільки однопартійна політична система веде до узурпації державними органами владних функцій та сприяє виникненню тоталітарних режимів.

Однак, сучасний етап становлення багатопартійної правової системи в Україні супроводжується рядом проблем, основними з яких є:

- мультипартійність, яка пов'язана з існуванням великої кількості політичних партій. Цей процес виник на початковому етапі розвитку незалежності в Україні та прогресує з кожним роком. Він ускладнює політичну структуризацію представницьких органів та механізм ухвалення рішень.
- нечисельність партійних рядів, що послаблює вплив конкретної політичної сили, її роль та значення на загальному політичному фоні;
- невизначеність соціальної бази партій, яка створюється з метою розширення кола соціальних верств, інтереси яких представляє партія;
- локальність партійного впливу та високий рівень географічної зорієнтованості партій заважають об'єднати громадян з усієї території країни;
- консолідація членів партії не навколо політичної ідеї, а навколо лідера.

Ці та інші проблеми сповільнюють становлення багатопартійності в Україні, ускладнюють структуризацію політичної системи, заважають формуванню політичної еліти, унеможливають пошук компромісу між різними політичними силами та ускладнюють процес реформування національного законодавства.

Отже, на сьогоднішній день гостро постало питання щодо реформування основних підходів, положень та принципів багатопартійної політичної системи в Україні. Наша країна знаходиться лише на етапі становлення демократичної та правової держави, важливу роль на якому відіграє створення свідомого громадянського суспільства. Для побудови громадянського суспільства в Україні необхідно подолати ряд негативних факторів, таких як мультипартійність, забезпечити компроміс між різними політичними партіями, спрямувати зусилля політиків на об'єднання суспільства для пошуку шляхів виходу з економічної та соціальної кризи, енергійніше проводити реформування національного законодавства з урахуванням вимог міжнародного права та громадської позиції.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : прийнята 28 черв. 1996 року // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: В 6 т. [Текст] /Редкол.: Ю70 Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. — К.: «Укр. енцикл.», 1998. — 672 с.
3. Гамбург Л.С. Теоретичні проблеми правової держави в українській навчально-науковій літературі / Л.С. Гамбург // Держава та регіони: Серія: Право. - 2008. - №3. - С. 5-11.
4. Погребняк С.П. Значення основоположних принципів права для формування і розвитку правової державності / С.П. Погребняк // Вісник академії правових наук України: збірник наукових праць. - 2008. - №3(54). - С. 91-97.
5. Колодій А. Партійна структуризація в Україні в контексті розвитку громадянського суспільства і поза ним / Антоніна Колодій // Збірник наукових праць (третій випуск), підготовлений за дослідницькою програмою кафедр філософії «Громадянське суспільство як здійснення свободи» / За редакцією Анатолія Карася. - Львів: ВЦ ЛНУ імені Івана Франка, 2006. - 280 с. - С. 83-105.

Джерела права Європейського Союзу

Паламарчук В.В., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Юрковська Л.Г.

Після ратифікації Верховною Радою України та Європарламентом Угоди про асоціацію України та ЄС особливої ваги та значення для нашої держави набули завдання зближення та гармонізації вітчизняного законодавства та законодавства ЄС. У вказаному контексті дослідження правової природи, системи джерел права ЄС слід вважати надзвичайно актуальними.

Право Європейського Союзу (EU law; European Union law) - унікальний правовий феномен, що склався в ході розвитку європейської інтеграції в рамках Європейських співтовариств і Європейського Союзу, результат реалізації наднаціональної компетенції